

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Szak/3/2016
Identifikačné číslo spisu:	1016201447
Dátum vydania rozhodnutia:	10.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1016201447.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Jany Henčekovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): G. K. R., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Alžírka demokratická ľudová republika, t.č. umiestnený v S., zastúpený Ligou za ľudské práva, so sídlom Štúrova 3, 811 00 Bratislava, IČO: 31 807 968, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, so sídlom Hrobákova č. 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-244-006/2016-AV zo dňa 21.07.2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. augusta 2016 č. k. 6Sa/25/2016-69, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Sa/25/2016-69 zo dňa 12. augusta 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-244-006/2016-AV zo dňa 21.07.2016 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Voči sťažovateľovi (v prvostupňovom konaní žalobca) správny orgán začal dňa 17.05.2016 konanie vedené pod číslom PPZ-HCP-BA6-141/2016-AV vo veci jeho administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zákon č. 404/2011 Z.z.“) z dôvodu neoprávneného pobytu sťažovateľa na území Slovenskej republiky a zároveň bolo dňa 17.05.2016 vydané rozhodnutie o jeho zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 404/2011 Z.z. a sťažovateľ bol umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov (ďalej na účely rozsudku len „ÚPZC Medved'ov“).

2. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-244-006/2016-AV z 21.07.2016 (ďalej na účely rozsudku len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný podľa ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z.z. rozhodol o zaistení sťažovateľa ako žiadateľa o udelenie azylu a zároveň štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z. z dôvodu existencie dôvodného podozrenia, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie tak, že zaistil sťažovateľa so stanovením dĺžky doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac na dobu do 16.11.2016 v ÚPZC Medveďov.

3. Preskúmané rozhodnutie vychádza zo skutočnosti, že sťažovateľ dňa 23.05.2016 požiadal počas zaistenia o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Na základe lustrácií bolo zistené, že sťažovateľ žiada na území Slovenskej republiky o udelenie azylu tretíkrát, pričom mu azyl nebol doposiaľ udelený ani v jednom prípade. Žalobca žiadal viackrát aj o udelenie doplnkovej ochrany, ktorá mu bola opakovane udelená. Nakoľko sťažovateľ požiadal na území Slovenskej republiky o udelenie azylu až po preukázaní jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky, resp. schengenského priestoru, po vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení ako aj jeho zaistení, pričom na podanie žiadosti mal dostatočný časový predstih, jeho konanie poukazuje na účelovosť jeho žiadosti o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie.

4. Na základe uvedených skutočností správny orgán dňa 21.07.2016 začal správne konanie vo veci zaistenia sťažovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z.z., s poukazom na jeho osobu a na skutočnosť, že v prípade sťažovateľa existuje riziko jeho úteku a v prípade, že by žalovaný využil § 89 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z., vznikla by vysoká miera ohrozenia účelu vyhostenia sťažovateľa. Žalovaný uviedol, že dĺžku doby zaistenia predbežne ohraničil na najviac do 16.11.2016 po dôkladnom vyhodnotení osoby žalobcu.

II.

Konanie na krajskom súde

5. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- rozhodnutie žalovaného o zaistení vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k aplikácii § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov,

- došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred žalovaným, ktoré samo o sebe malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia, konkrétne

- o k prepusteniu sťažovateľa dňa 21.07.2016 fakticky nedošlo,

- o počas nového konania o zaistení mu nebolo umožnené mať prítomného právneho zástupcu.

6. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že jej nebolo možné vyhovieť. Zdôraznil, že žalovaný riadne zistil skutkový stav veci, správne vychádzal z jemu dostupných informácií a tieto objektívne posúdil najmä z pohľadu dôveryhodnosti sťažovateľa a posudzoval aj relevantnosť sťažovateľa v súvislosti s jeho zaistením vzhľadom na existenciu podozrenia, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie. Krajský súd nevzhliadol dôvod prerokovať sťažnosť na postup policajtov, nakoľko to nie je v jeho kompetencii a poznamenal, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že sťažovateľ bol prepustený dňa 21.07.2016 o 17,20 hod. z ÚPZC Medveďov.

7. Ďalej krajský súd poukázal na to, že žalovaný skúmal aj možnosť uloženia menej závažného prostriedku ako zaistenie, no nakoľko sťažovateľ nedisponuje finančnými prostriedkami, je nesporné, že nepreukázal splnenie podmienok týkajúcich sa dostatočných finančných prostriedkov, takže nie sú splnené predpoklady pre uplatnenie možnosti alternatívy zaistenia v zmysle § 89 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

8. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj

- § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t.j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

9. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd:

- sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (analogia iuris kasačného súdu), ktorú sťažovateľ na niektorých rozhodovacích príkladoch prezentoval,

- vec nesprávne právne posúdil rovnako ako žalovaný, pretože

o nesprávne právne vyhodnotil aplikáciu ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z.z., na základe ktorého bol sťažovateľ zaistený,

o došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy.

Navrhol, aby kasačný súd rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu mení tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec vracia odporcovi na ďalšie konanie.

B)

10. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľ v nej neuviedol žiadne nové dôkazy, ktoré by podstatnou mierou preukazovali iné skutočnosti ako boli zistené a že sa pridrižiava svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 04.08.2016. Záverom poukázal na to, že sťažovateľ dňa 17.08.2016 dobrovoľne vycestoval z územia Slovenskej republiky cez Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko do krajiny pôvodu.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

11. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) bez povinného zastúpenia (§ 449 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) a s prihliadnutím na neformálnosť kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. potrebné zmeniť tak, že zruší preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 10. októbra 2016 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

12. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým tento zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany jeho práv proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým došlo k zaisteniu sťažovateľa podľa ust. § 88a ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z.z., preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti najvyšší súd ako súd kasačný preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sťažnostné dôvody kasačnej sťažnosti sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z., policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z.z., rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona č. 404/2011 Z.z., štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z., policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z.z., policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

13. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť.

14. Sťažovateľ v dôvodoch kasačnej sťažnosti na prvom mieste uviedol, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti musí kasačný súd zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra chápe kasačný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy na riadne zistené skutočnosti vyplývajúce z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu. Navyše právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil tak závažné nedostatky právneho posúdenia v merite veci, aby z tohto dôvodu zrušil alebo zmenil napadnutý rozsudok. Preto tento dôvod kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako irelevantný.

16. Ustanovenie § 88a zákona o pobyte cudzincov umožňuje zaistiť aj žiadateľa o azyl. Zo systematiky uvedeného ustanovenia § 88a vyplýva, že policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky, pričom aplikácia ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c) prichádza do úvahy, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je už v zaistení a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že ju podal výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie.

17. Pozornosti kasačného súdu neuniklo, že žalovaný odôvodnil účelovosť sťažovateľovej žiadosti o udelenie azylu tým, že sťažovateľ požiadal na území Slovenskej republiky o udelenie azylu až po preukázaní jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky, po vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení ako aj jeho zaistení, pričom na podanie žiadosti mal dostatočný časový predstih.

18. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na právny názor vyslovený Súdny dvorom EÚ v rozhodnutí zo dňa 30.5.2013 vo veci Mehmet Arslan proti Polícii ČR C-534/11, : „ ..zo samotnej

skutočnosti, že v okamihu podania žiadosti o azyl už bolo voči žiadateľovi vydané rozhodnutie o návrate a že žiadateľ bol zaistený na základe článku 15 smernice 2008/115, nemožno bez individuálneho posúdenia všetkých relevantných okolností vyvodzovať domnienku, že túto žiadosť podal s cieľom oddialiť alebo zmať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhodení a že pokračovanie zaistenia je objektívne nevyhnutné a primerané.“

19. Podľa názoru kasačného súdu z obsahu administratívneho spisu nemožno jednoznačne vyvodiť záver, že u sťažovateľa ide o dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhodenie. Žalovaný nedostatočne posúdil všetky okolnosti prípadu, záver o účelovosti žiadosti o azyl nedostatočne odôvodnil sa s jeho názorom sa nesprávne stotožnil aj krajský súd.

20. Z obsahu citovaného zákonného ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z.z okrem iného vyplýva, že žiadateľa o udelenie azylu možno zaistiť, ak na dosiahnutie účelu nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky. Okrem toho, že rozhodnutie žalovaného neobsahuje presvedčivé zdôvodnenie podozrenia, že žiadosť o azyl bola podaná s cieľom oddialiť alebo zmať administratívne vyhodenie, z rozhodnutia žalovaného nevyplýva, na základe čoho ustálil nemožnosť využitia menej závažných opatrení.

21. Pri zvažovaní nevyhnutnosti zaistenia je policajný útvar vždy povinný v prvom rade zobrať do úvahy alternatívne, menej prísne opatrenia. Musí určiť, či sa účel, ktorý sa snaží dosiahnuť uplatnením zaistenia, nedá dosiahnuť alternatívnym opatrením. Povinnosť zvážiť možnosť uplatnenia iných menej prísnych opatrení vychádza z § 88 ako aj z § 88a zákona č. 404/2011 Z.z a uplatňuje sa na akúkoľvek formu, dôvod alebo lehotu zaistenia. Táto povinnosť je priamou transpozíciou povinného ustanovenia návratovej smernice v článku 15 ods. 1, ktoré povoľuje zaistenie len vtedy, pokiaľ sa nedajú účinne uplatniť iné, menej prísne donucovacie opatrenia.

22. Sťažovateľ v zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 21.07.2016 uviedol, že finančné prostriedky nemá, ale vie si ich vypýtať od svojho otca. V odpovedi k otázke ohľadom zabezpečenia ubytovania na území Slovenskej republiky uviedol, že ubytovanie má u svojho brata v Cíferi, alebo u svojej priateľky v Petržalke, s ktorou žije sedem rokov. Žalovaný nevykonal náležité dokazovanie, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností vylúčilo možnosť aplikácie miernejších opatrení v zmysle zákona č. 404/2011 Z.z. Uvedené skutočnosti žalovaný žiadnym spôsobom nevyhodnotil a iba v rozhodnutí skonštatoval, že „...v prípade, ak by využil oprávnenie podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, vznikla by vysoká miera ohrozenia účelu vyhodenia. O neuložení alternatívy rozhodol aj s poukazom na vyjadrenie účastníka konania v zápisnici, že nemá finančné prostriedky, nakoľko by si ich musel vypýtať od otca.“

23. Uvedený záver nenasvedčuje dostatočnému posúdeniu alternatív v zmysle § 89 ods. 1) zákona č. 404/2011 Z.z. Posúdenie tvrdení navrhovateľa a bližšie skúmanie možnosti uloženia alternatív bolo nevyhnutné nielen z hľadiska posúdenia možnosti navrhovateľa zabezpečiť si ubytovanie ako aj finančné prostriedky na pobyt, ale aj z toho pohľadu, či je splnená zákonom stanovená podmienka v zmysle § 89 ods. 5 zákona č. 404/2011 Z.z, teda či v jeho prípade prichádza do úvahy, aby namiesto navrhovateľa zložila peňažnú záruku jemu blízka osoba, pretože takáto možnosť vyplýva z ustanovenia § 89 ods. 5 vety druhej zákona č. 404/2011 Z.z.

24. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žiadosť zaisteného cudzinca o medzinárodnú ochranu, i keď automaticky nezakladá povinnosť správneho orgánu prepustiť takého žiadateľa, vyvoláva nasledujúce účinky:

„I. Ak zaistený cudzinec požiada o medzinárodnú ochranu, spravidla to bude mať za následok ukončenie zaistenia podľa čl. 15 návratovej smernice č. 2008/115, ako konštatoval Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí zo dňa 30. mája 2013 a policajný útvar bude povinný cudzinca bez zbytočného odkladu zo zaistenia prepustiť; dôvody pre pôvodné zaistenie cudzinca tak automaticky pominú.“

II. Ak však policajný útvar dospeje k záveru, že žiadosť cudzinca o medzinárodnú ochranu je účelová (podaná iba za účelom pozdržať, či dokonca zmať výkon rozhodnutia o vyhostení cudzinca), môže znova rozhodnúť podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, že dôvody predchádzajúceho zaistenia trvajú, napriek tomu, že cudzinec požiadal o medzinárodnú ochranu. V takomto rozhodnutí policajný útvar vyloží, aké konkrétne dôvody ospravedlňujú trvanie zaistenia cudzinca po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu.“

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SZa/6/2013 zo dňa 24. septembra 2013).

25. Vo svetle uvedeného dáva kasačný súd do pozornosti, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SZa/14/2016 zo dňa 21.07.2016, ktorým bolo rozhodnutie o zaistení sťažovateľa č. PPZ-HCP-BA6-141-010/2016-AV z 17.05.2016 zrušené, Najvyšší súd Slovenskej republiky, taktiež s poukazom na vyššie citované rozhodnutie, uviedol:

„V súlade s vyššie uvedeným právnym názorom odvolací súd postupuje aj v súčasnosti a preto pripomína, že takéto podanie predstavuje novú okolnosť v konaní, ktorou je správny orgán povinný sa zaoberať a zaujať k nej stanovisko. Výsledok posúdenia žiadosti správnym orgánom sa premietne do následného postupu, ktorým buď prepustí žiadateľa o azyl zo zaistenia, resp. v prípade záveru o účelovosti jeho žiadosti o azyl s cieľom oddialiť realizáciu vyhostenia, môže rozhodnúť o jeho ďalšom ponechaní v zaistení v súlade s ust. § 88a zákona o pobyte cudzincov.“

26. S poukazom na vyššie uvedený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má kasačný súd za to, že žalovaný sa touto novou skutočnosťou nedostatočne zaoberal, nedostatočne posúdil splnenie podmienok na zaistenie sťažovateľa v zmysle § 88a ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z.z a krajský súd sa nesprávne so závermi žalovaného stotožnil.

27. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatoval, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie žalovaného trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Ostatnými sťažnostnými bodmi sa kasačný súd nezaoberal, nakoľko zistil závažný dôvod odôvodňujúci zrušenie nezákonného rozhodnutia žalovaného.

28. Kasačný súd nerozhodol o povinnosti bezodkladne prepustiť sťažovateľa z dôvodu, že z vyjadrenia žalovaného ku kasačnej sťažnosti z 14.09.2016 a z pripojenej zápisnice o dobrovoľnom návrate štátneho príslušníka do krajiny pôvodu je zrejmé, že sťažovateľ dňa 17.08.2016 dobrovoľne vycestoval z územia Slovenskej republiky cez Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko do krajiny pôvodu.

29. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd v zmysle ustanovenia § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. tak, že úspešnému sťažovateľovi nárok na ich náhradu nepriznal, nakoľko si žiadne trovy neuplatnil.

30. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.